

Một thiêu u nọ khi đi lấy củi về nhà, dù vui vẻ nhưng phúc mui, đem bao gì quên mui vì mui nhà rớt củi, lúc nào cũng nghĩ đến con. Vì đi đến đó, người con gái lúc nào cũng nghĩ đến mui, sợ mui không nghe thấy tiếng nói của mình, vì thế nàng tìm cách gọi liên tục với mui bằng tiếng xuyên. Một ngày, sau bữa cơm tối về, người con gái gọi đến nói chuyện với mui và hai người em họ đang ngồi ở nhà, kể cho mui nghe những việc xảy ra trong ngày và hỏi thăm tình hình trong gia đình. Ngày nào cũng vậy, cơm tối xong là người con gái báo mui hai tiếng để nói đến chuyện với gia đình. Người chồng lúc đầu thông cảm nên kiên nhẫn chấp nhận. Nhưng vì chuyện này cứ tiếp tục mãi ngày. Khi người chồng than phiền thì gia đình vợ báo là anh ích kỷ và bỏ ngoài tai lời than phiền đó. Người vợ vẫn tiếp tục gọi đến nói chuyện cho cha mẹ mãi ngày mai tiếng để sau bữa cơm tối. Người chồng biết không thể thay đổi vì nên khi thấy vợ cứ đi đến nói lên là anh ra khỏi nhà để chơi ở trong xóm.

Sau một thời gian, thấy mình chịu gọi nên anh tham dự các cuộc chơi đưa cưới tuấn, do thành phố tổ chức. Một ngày nọ trong một lần chơi đưa anh gặp một thiêu u xinh đẹp cũng thích chơi như anh và hai người cùng chơi với nhau bằng tiếng xuyên. Trong khi đó vợ anh vẫn tiếp tục nói chuyện với cha mẹ mãi ngày, không quan tâm đến sự bất bình của chồng. Sau ba năm chơi đi, cưới cùng người chồng và đi cho bà mẹ và con người cùng chơi đưa với anh lâu nay.

Câu chuyện này mọi người nghe thấy như là chuyện không có thật, nhưng là chuyện có thật, do chính người trong cuộc kể lại. Người con gái trong câu chuyện này chừa sự sàng lọc gia đình, vì chừa thói cha mẹ để kết hợp với người bạn đời. Cha mẹ cô cũng chừa sự sàng lọc cho con thói cha mẹ để có cuộc sống riêng nên đã khiến gia đình con bị đổ vỡ.

Nhưng ai đã lọc gia đình và có con cái không thể nào quên được niềm vui khi được báo đưa con đến lòng trên tay. Con cái là công nghiệp và là phần phúc của Chúa Trời ban cho chúng ta. Cùng với phần phúc đó là trách nhiệm nuôi dưỡng và dạy dỗ cho con nên người. Với tình thương bao la, không cha mẹ nào quên người khó khăn, lao khổ trong việc nuôi con. Trái lại, chúng ta sự sàng lọc hy sinh để cho con đến tốt nhất. Rồi thời gian trôi qua, thậm chí thoát các con chúng ta đến lớn và bắt đầu tiếp, bắt đầu có đời sống riêng. Người ta thường nói, khi con "đồng lòng đả cánh", chúng sẽ bay khỏi tổ, con gái cũng như con trai. Đây là một thay đổi lớn mà là cha mẹ, chúng ta phải đi đến. Chúng ta cần chuần chỉnh tinh thần, chấp nhận thay đổi, để đời sống không bị rối loạn và khó khăn.

Thật ra, cha mẹ nào cũng muốn con nên người và biết tỉ lo tỉ lốp. Tuy nhiên, khi con tí già gia đình, dù là vì lý do gì - đi học xa, đi làm xa hay tỉ p gia đình và ra riêng - cha mẹ cũng thấy buồn vì cảm thấy như đã mất con. Có lẽ mất sự quý trọng đang trải qua kinh nghiệm này. Thông con, chúng ta mong cho con lớn khôn, nên người, nhưng cũng buồn khi thấy con không còn ở gần bên cạnh, chúng ta, nhất là không còn cần đến chúng ta nữa. Đây là cái buồn thông thường, tự nhiên, vì con cái sống với cha mẹ thì như đến lớn, bao nhiêu là thông yêu và kỉ niệm, bây giờ tách ra khỏi gia đình, làm sao cha mẹ không cảm thấy mất mát và không buồn được. Nhưng có nhiều cha mẹ buồn quá nhiều, đến nỗi không muốn con bước ra tỉ lốp, có người còn gây khó khăn cho đời sống con. Chúng ta nhìn như có người thông con gái quá đến nỗi khi con đi lấy chồng thì than khóc, trách móc, rồi đâm ra ghét người con rể. Nhưng bà mẹ chồng đời xưa cay nghiệt với con dâu cũng chỉ vì không chấp nhận sự kiện đứa con trai mà mình nuôi dưỡng bao nhiêu năm bây giờ yêu một người đàn bà khác và đành lòng tí già mẹ đẻ gây đau khổ cho phúc với người đó. Đây cũng là lý do vì sao khi con lớn và sắp lìa gia đình đi tỉ lốp, cha mẹ thông hay than thân trách phận, hoặc phàn nàn trách móc con. Trong những dịp cưới hỏi thông có chuyện không vui gia đình đôi bên cũng vì những tâm lý phức tạp lúc đó của cha mẹ.

Chúng ta thông nghe câu "con như lo chuyện nhà, con lớn lo chuyện lớn", cha mẹ nói câu này như mất đi than thở thông thật ra than với sự thoải mái vui trong lòng vì còn được lo cho con, và con còn cần đến mình. Khi con tí già cha mẹ đi tỉ lốp, cha mẹ cảm thấy mất mát, vì con không còn cần đến mình nữa. Có những phụ huynh như quy định cho con tỉ lốp gia đình với nhau chung với cha mẹ và mời với con do cha mẹ quy định như. Có người thì cho con đi ra riêng nhưng luôn luôn tìm cách xen vào gia đình của con.

Thánh Kinh ghi rằng, khi thiếp tỉ p hôn nhân, Đức Chúa Trời phán: "Người nam sẽ lìa cha mẹ mà dính dứ với vợ mình, và cả hai sẽ nên một thể" (Sáng thế ký 2:24). Theo tiêu chuẩn của Đức Tin To Hóa, khi tỉ p gia đình, người đàn ông phải lìa cha mẹ để kết hợp với người bạn đời, xây dựng gia đình mới và làm chủ gia đình mới của mình. Có những trường hợp vì mất hoàn cảnh được biết nào đó đôi vợ chồng mới sống chung với cha mẹ, nhưng gia đình mới với người khác được xem là mất đến với riêng biệt thì mới tránh được những điều không hay sau này. Đức Chúa Trời không bao giờ sai lầm trong lời dạy của Ngài và nguyên tắc của Ngài không bao giờ thay đổi. Điều đáng tiếc là có nhiều bậc cha mẹ không khuyến khích hoặc không bằng lòng cho con bước ra khỏi sự ràng buộc của mình nên gia đình mới của con gặp nhiều khó khăn. Khi mất bạn bè tỉ p gia đình, người đó phải tách ra khỏi những ràng buộc với kinh tế, tình cảm của gia đình cũ thì mới có thể hiểu biết với người khác và người. Dĩ nhiên là người con khi có gia đình riêng với yêu thông và hiểu kính cha mẹ. Khi cha mẹ cần với có mất, giúp đỡ nhưng không sống đời quy định của cha mẹ hay đời sống bên ngoài của cha mẹ nữa.

Có nhiều lý do khiến cha mẹ không muốn con tỉ lốp khi đã lớn khôn.

1. Cha mẹ xây dựng cuộc đời mình chung với cuộc đời con

Châm Ngôn 22:6 dạy như sau: "Hãy dạy cho trẻ thơ con đường nó phải theo, dù khi nó trưởng thành cũng không hề lìa khỏi đó." Câu quan trọng trong câu này là "con đường nó phải theo." Cha mẹ phải dạy cho con cái con đường chúng phải theo. Đây là con đường Chúa dành cho con cái chứ không phải là con đường cha mẹ mong muốn. Đó là con đường theo ý Chúa và con đường trưởng thành, tốt đẹp. Cha mẹ cần dạy dỗ, hướng dẫn con theo con đường nào đó khi đón tuổi trẻ trưởng thành con sẽ khôn ngoan, tốt đẹp chứ không phải lúc nào cũng nín ách, vì cái gì cũng phải chịu và hối hận. Cha mẹ cần hướng dẫn con cái trong đường lối Chúa để khi lớn khôn, con cái không lìa bỏ con đường tốt đẹp đó. Cha mẹ có trách nhiệm dạy con khi còn nhỏ như ng gì con cần học, để lúc khôn lớn, là lúc không còn có cha mẹ ở bên cạnh nhắc nhở, hướng dẫn, con cái vẫn có thể tốt đẹp.

Nhiều bậc cha mẹ vì vô tình, không hướng dẫn con trong con đường chúng phải theo như hướng dẫn theo con đường cha mẹ mong muốn. Cũng có người xem cuộc đời con như là tiếp nối cuộc đời của mình, vì thế cố gắng giúp con làm những điều mà chính cha mẹ đã không làm được, hoặc giúp đỡ để con học mà cha mẹ đã không thể. Bao nhiêu công sức, hy vọng dồn đổ dồn hết cho con. Con thành công không phải là mình đã thành công. Chúng ta nhìn nhận cha không học bác sĩ được, muốn con học bác sĩ để làm việc để con có cuộc sống an lành. Mẹ làm cô giáo nhưng không được, bây giờ muốn con theo con đường đó để ngày nào cũng có tiền của mình để con thoải mái. Nhưng người làm như thế là xây dựng cuộc đời mình chung với cuộc đời của con. Vì thế khi con tách rời cha mẹ để có cuộc sống riêng, cha mẹ sẽ vô cùng đau đớn. Nhưng người đặt hy vọng và niềm vui của mình vào con cái và xây dựng đời sống mình chung với đời sống con sẽ không muốn con tách rời cha mẹ để tốt đẹp.

Để tránh khó khăn này, chúng ta đừng để con tùy thuộc cha mẹ trong tất cả mọi việc như nên tiếp cho con tiền tiêu làm, bắt đầu từ những việc nhỏ khi còn nhỏ, dần dần càng lớn thì tiền tiêu những việc lớn hơn. Chúng ta cũng cần hướng dẫn để con tự quyết định những việc liên quan đến cá nhân chúng. Văn hóa Tây phương cho con quá nhiều tự do nên con dễ hư hỏng, văn hóa Đông phương thì nghiêm giữ con quá chặt nên con trở thành phàm nhân hoặc thiếu tinh thần trách nhiệm. Bác sĩ James Dobson, nhà tâm lý học danh tiếng đã nói: "Nuôi con cũng như thả diều, phải biết lúc nào nên thêm dây cho diều bay cao. Nếu thả dây quá nhiều, quá sớm, diều sẽ rơi xuống đất; Ngược lại, đến lúc diều phải bay cao mà chúng ta giữ dây quá chặt, diều sẽ đứt dây và bay đi mất."

Theo Lời Kinh Thánh dạy, tất cả những gì chúng ta có trên đời này là do Đức Chúa Trời ban

cho. Dù là tài sản, vật chất hay con cái, ngay cả sự sống của chúng ta cũng là của Chúa, chúng ta chỉ là người quản lý. Trong vai trò quản lý, chúng ta chăm sóc, dạy dỗ con và dâng đời sống con cho Chúa sống động. Chúng ta không nên quyên số phận con hoặc sự sống con theo ý mình. Khi nuôi con, chúng ta cần nhớ rằng, con cái rồi đây sẽ có đời sống riêng. Con cái chỉ cần cha mẹ và sống bên cha mẹ khi còn nhỏ để được cha mẹ nuôi nấng, dạy dỗ. Nếu tâm niệm như thế khi con còn nhỏ, chúng ta sẽ không buồn khi con lớn khôn, tìm gia đình để bắt đầu cuộc sống riêng. Trong văn hoá Á Đông, nhiều người chấp nhận việc con gái rời gia đình nhưng không chấp nhận con trai rời gia đình. Có người ngày nay vẫn nghĩ rằng con gái là con của người ta, nuôi lớn rồi gả cho nhà chồng chỉ cha mẹ không được nhận, vì thế không trông mong gì nữa con gái. Đối với con trai thì ngược lại, cha mẹ kể đó là con của mình vì thế nên giữ, không muốn buông con ra. Đây là quan niệm không công bình. Chúng ta cần yêu thương con trai con gái như nhau và sẵn sàng cho con tìm lập khi con đến tuổi trưởng thành.

Minh Nguyên

Chàng Trình Phát Thanh Tin Lành